

POSTANOWIENIE

Dnia 26 lipca 2016 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Małgorzata Gierszon

w sprawie **M. T.**

w przedmiocie wznowienia postępowania zakończonego
postanowieniem Sądu Okręgowego w P.

z dnia 9 kwietnia 2008 r.

utrzymującym w mocy postanowienie Sądu Rejonowego w P.

z dnia 20 lutego 2008 r.

o zarządzeniu wykonania kary pozbawienia wolności

po rozpoznaniu w Izbie Karnej na posiedzeniu,

bez udziału stron, w dniu 26 lipca 2016 r.,

zażalenia obrońcy skazanego

na zarządzenie Przewodniczącej II Wydziału Karnego Sądu Apelacyjnego

z dnia 7 czerwca 2016 r.,

w przedmiocie odmowy przyjęcia wniosku skazanego o wznowienie postępowania

p o s t a n o w i ł:

1. utrzymać w mocy zaskarżone zarządzenie;

**2. nie uwzględnić wniosku radcy prawnego wyznaczonego z
urzędu o przyznanie wynagrodzenia za sporządzenie zażalenia
będącego przedmiotem rozpoznania w niniejszym postępowaniu
odwoławczym.**

UZASADNIENIE

Zarządzeniem z dnia 7 czerwca 2016 r., sygn. akt II AKo .../15,
Przewodnicząca II Wydziału Karnego Sądu Apelacyjnego odmówiła przyjęcia
wniosku skazanego M. T. o wznowienie postępowania – w szczególności wskazanej

powyżej - prawomocnie zakończonej sprawie Sądu Rejonowego w P. Podstawą odmowy było nieuiszczenie przez skazanego w terminie, mimo wezwania, opłaty od wniosku w kwocie 150 zł.

Na zarządzenie wniósł zażalenie ustanowiony z urzędu dla zbadania podstaw wznowienia postępowania radca prawny, który zarzucił temu orzeczeniu: naruszenie art. 623 k.p.k. poprzez niewłaściwe uznanie przez Sąd Apelacyjny, że skazany M. T. był w stanie uiścić opłatę od wniosku o wznowienie postępowania, podczas gdy sytuacja faktyczna i majątkowa skazanego uniemożliwiła mu zapłacenie takiej opłaty, a ponadto odmówienie mu zwolnienia z opłaty praktycznie pozbawia go możliwości uzyskania orzeczenia sądu w przedmiocie wznowienia postępowania, co koliduje z jego prawem do uzyskania orzeczenia sądu w tej sprawie i wniósł o zmianę zaskarżonego orzeczenia poprzez zwolnienie skazanego z obowiązku uiszczenia opłaty od wniosku o wznowienie postępowania, alternatywnie o wyznaczenie skazanemu dłuższego terminu do zapłaty z uwzględnieniem rzeczywistego powzięcia przez niego informacji o konieczności jej uiszczenia.

W uzasadnieniu zażalenia skarżący ograniczył się do kwestionowania decyzji o odmowie zwolnienia skazanego z opłaty od wniosku o wznowienie postępowania, a nadto zwrócił uwagę, że utrudnieniem dla skazanego może być krótki termin do uiszczenia opłaty. W konkluzji także wniósł o zasądzenie nieuiszczonych kosztów pomocy prawnej udzielonej z urzędu, tj. za postępowanie zażaleniowe przed Sądem Najwyższym.

Sąd Najwyższy zważył co następuje.

Zażalenie nie zasługiwało na uwzględnienie.

W zaistniałym w sprawie układzie procesowym podnoszony w zażaleniu (i to wyłącznie) zarzut naruszenia przez zaskarżone zarządzenie art. 623 k.p.k. jest w istocie bezprzedmiotowy.

Przed wszystkim trzeba zauważyć, że kwestia zasadności decyzji o odmowie zwolnienia skazanego M. T. z opłaty od przedmiotowego wniosku o

wznowienie postępowania była już przedmiotem zażalenia do Sądu Najwyższego, które postanowieniem z dnia 8 kwietnia 2016 r., sygn. akt II KZ 7/16, nie zostało uwzględnione. Jak ustalono w toku tego postępowania, skazany uzyskuje systematyczne wsparcie finansowe, więc uiszczenie opłaty w wysokości 150 zł nie przekracza jego możliwości. Istotne i niewątpliwe jest to, że w tymże postępowaniu wyznaczony z urzędu ten sam radca prawny sporządził zażalenie, którego zarzut i uzasadnienie są tożsame z zarzutem i uzasadnieniem zażalenia będącego przedmiotem rozpoznania w niniejszym postępowaniu (por. k. 45 – 47 akt II Ko .../15). Oznacza to, że skarżący obecnie domaga się dokonania przez Sąd Najwyższy ponownej kontroli decyzji o odmowie zwolnienia skazanego od uiszczenia opłaty od wniosku o wznowienie postępowania i to w zakresie tożsamego zarzutu (nawet w jego opisie) naruszenia przepisu art. 623 k.p.k. Nadto skarżący nie dostrzega i tego, iż taki zarzut nie mógł (poprzez „pośrednie” zastosowanie art. 447 § 3 k.p.k., który to zezwala podnosić w środku odwoławczym zarzuty, które nie stanowiły lub nie mogły stanowić przedmiotu zażalenia) być podstawą zażalenia w niniejszym postępowaniu, bowiem tego rodzaju zarzut mógł być podniesiony (i – jak wskazano – rzeczywiście to nastąpiło) w – dopuszczalnym z mocy prawa - zażaleniu na postanowienie Sądu Apelacyjnego z dnia 10 lutego 2016 r., sygn. akt II AKo .../15 o odmowie zwolnienia skazanego z obowiązku uiszczenia opłaty od wniosku o wznowienie postępowania.

Brak jest zatem jakichkolwiek podstaw do podważenia zasadności zaskarżonego zarządzenia, skoro sam skarżący innych zarzutów już jemu nie postawił i zapadło ono w oparciu o obowiązujące (wskazane w jego podstawie prawnej) przepisy.

Dodać tylko należy, iż nie można poważnie traktować prezentowanego w zażaleniu argumentu (nie mającego zresztą żadnego umocowania prawnego, skoro obowiązujące prawo nie daje możliwości prolongaty terminu do uiszczenia opłaty od wniosku o wznowienie postępowania), że krótki termin do uiszczenia opłaty od wniosku może być dla obrońcy bądź skazanego utrudnieniem w jej uiszczeniu, skoro skazany, a tym bardziej profesjonalny obrońca winien się takiej sytuacji spodziewać, decydując się na złożenie wniosku o wznowienie. Nadto skarżący

prezentując takie tezy nie dostrzega i tego, iż skazany może ponowić wniosek o wznowienie postępowania wówczas, gdy zgromadzi potrzebne, dla uiszczenia wymaganej od niego opłaty, środki, co zważywszy na wysokość tej opłaty nie wydaje się zbyt uciążliwe.

W końcu, także wniosek o zasądzenie kosztów zastępstwa jest nieuprawniony, skoro za ogół czynności w postępowaniu wznowieniowym przyznano już obrońcy odpowiednie wynagrodzenie (por. k. 42 w/w akt). Zauważyć nadto należy, iż wyznaczono skazanemu obrońcę z urzędu w osobie skarżącego w celu zbadania podstaw wznowienia i ewentualnego sporządzenia wniosku o wznowienie postępowania (k. 18 w/w akt) i właśnie za te czynności przyznano mu wynagrodzenie. Sam skarżący w zażaleniu domagając się dodatkowego wynagrodzenia wskazał - całkowicie błędnie - przepisy, których treścią uzasadniał swoje żądanie (rozporządzenie Ministra Sprawiedliwości z dnia 22 października 2015 r. w sprawie ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej przez radcę prawnego z urzędu – Dz. U. z 2015 r., poz. 1805, nie posiada § 12a, zaś przywołany przez obrońcę z urzędu § 12 reguluje wysokość opłat za prowadzenie spraw z zakresu prawa spadkowego) i nie dostrzegł tego, iż generalnie wynagrodzenie za sporządzenie środka odwoławczego należy się obrońcy z urzędu, tylko wtedy, gdy nie występował on przed sądem pierwszej instancji. W przypadku, gdy jednak – tak jak in concreto – występował, wówczas za samo sporządzenie środka odwoławczego od orzeczenia wydanego przez ten sąd, jako należące do czynności postępowania pierwszoinstancyjnego, za które otrzymał on już wynagrodzenie, odrębna zapłata już mu nie przysługuje. Przepisy przywołanego rozporządzenia nie przewidują wszak wynagrodzenia dla obrońcy z urzędu za samo postępowanie międzyinstancyjne.

Z tych wszystkich względów postanowiono jak wyżej.

eb